

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph. D. v právní věci

žalobce: **D. O.**
bytem
zastoupen advokátkou Mgr. Lucií Šmidákovou
sídlem Moravské nám. 4, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2016, č. j. JMK 84034/2016, sp. zn. S-JMK 69092/2016/ODOS/Ša

takto:

- I. Zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu, uložený žalobci rozhodnutím Městského úřadu Tišnov, odbor dopravy a živnostenského úřadu, dne 4. 4. 2016, č. j. MUTI 29245/2015/ODŽÚ-163/15, ve znění rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor dopravní správy, ze dne 1. 6. 2016, č. j. JMK 84034/2016, sp. zn. S-JMK 69092/2016/ODOS/Ša, na dobu 18 měsíců od právní moci rozhodnutí, se snižuje na dobu 12 měsíců od právní moci rozhodnutí, ve zbytku **se žaloba zamítá.**
- II. Žalobci ani žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Tišnov, odbor dopravy a živnostenského úřadu, ze dne 4. 4. 2016, č. j. MUTI 29245/2015/ODŽÚ-163/15 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 ve spojení s porušením § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), a podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 ve spojení s porušením § 18 odst. 4 silničního zákona. Za tyto přestupky byla žalobci v souladu s § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena sankce podle § 125c odst. 5 písm. a) a odst. 6 písm. a) silničního zákona spočívající jednak v pokutě ve výši 25.000 Kč a jednak v zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 18 měsíců od právní moci rozhodnutí. Žalobci byla současně uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
3. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 29. 9. 2015 řídil motorové vozidlo tovární značky Š. O., RZ:, na silnici II. třídy, č. v obci, okres, ve směru jízdy – a u domu č. p. 317, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/hod., byla žalobci v 10:53 hod. naměřena silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI rychlost jízdy 65 km/hod., tedy po započtení odchylky měřícího zařízení ± 3 km/hod. mu byla zjištěna jako nejvyšší rychlost jízdy 62 km/hod. (tak překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy o 12 km/hod.). Poté byl zastaven a kontrolován hlídkou PČR, která současně zjistila, že žalobci byla na základě rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 16. 3. 2015, č. j. ODSČ-43709/14-GRU/PŘ (v právní moci dne 15. 4. 2015), uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel s platností od 15. 4. 2015 do 15. 1. 2016. Žalobci byl na místě zadržen řidičský průkaz. Žalobce do potvrzení o zadržení řidičského průkazu uvedl, že si není vědom zákazu řízení, a že mu nebyla doručena žádná písemnost obsahující takovou sankci.
4. Výše popsaným jednáním žalobce z nedbalosti řídil motorové vozidlo, přestože v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) silničního zákona nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění, a dále z nedbalosti překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod., čímž porušil § 18 odst. 4 silničního zákona o nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci.

II. Shrnutí žalobní argumentace

5. Ve včas podané žalobě žalobce připomněl, že již v odvolání ve správním řízení namítal nepřiměřenou tvrdost uložené sankce, když uložený postih měl pro něj silně negativní vliv na získání zaměstnání, a to zejména za situace, kdy mu předmětné rozhodnutí Magistrátu města Brna o zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, ze dne 16. 3. 2015 nebylo doručeno.
6. Žalobce dále uvedl, že napadeným rozhodnutím žalovaného (včetně prvostupňového správního rozhodnutí) byl zkrácen na svých právech, protože se žalobou domáhá zrušení

obou správních rozhodnutí, a pro případ, že nebudou shledány důvody pro jejich zrušení, požaduje upuštění od uloženého trestu, popř. jeho snížení, a to vzhledem k jeho zjevně nepřiměřené výši (§ 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“).

7. Dále žalobce namítal neúměrnou striktnost postihu, který pro něj znamená ztrátu možnosti pracovat s důsledky, že bude závislý na dávkách ze sociálního zabezpečení. V této souvislosti zdůraznil, že mu předchází rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 16. 3. 2015 (poznámka soudu: v jiné přestupkové věci), kterým mu měl být uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 9 měsíců s platností od 15. 4. 2015 do 15. 1. 2016, nebylo řádně doručeno. Přitom samotný postih je pro žalobce likvidační, a to nejen v uložené pokutě, ale i v uloženém zákazu řízení všech motorových vozidel.
8. Žalobce nesouhlasil se závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí, když neshledal pochybení prvostupňového správního orgánu a naopak konstatoval, že tento správní orgán plně respektoval práva žalobce v přestupkovém řízení.
9. Žalobce dále odkázal na svá vyjádření a odvolání ve správním řízení s tím, že dle svého názoru nemůže být nyní sankcionován v souvislosti s předchozím rozhodnutím Magistrátu města Brna ze dne 16. 3. 2015, které mu nebylo řádně doručeno. Přesto mu byla v nyní projednávané věci uložena přísná sankce spočívající jak ve vysoké pokutě, tak i v dlouhé době zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 18 měsíců.
10. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce označené rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 16. 3. 2015 (poznámka soudu: jiný správní spis a přestupkové řízení) v rozhodné době osobně nepřevzal, pročez zde mělo dojít podle správního orgánu k doručení tzv. fikcí, tedy aniž by bylo zřejmé, zda měl žalobce možnost se s tímto rozhodnutím seznámit. Proto po celou dobu nyní přezkoumávaného správního řízení projevoval žalobce údiv nad tím, že zde takové rozhodnutí existuje, neboť o něm neměl tušení. Žalobce odmítl i nesouhlasné s tvrzení prvostupňového správního orgánu s tím, že žalobce o předmětném rozhodnutí nevěděl. Žalobce totiž předmětné rozhodnutí převzal až dne 1. 10. 2015, kdy také uhradil uloženou pokutu a náklady správního řízení.
11. Podle Oznámení přestupku Policie ČR ze dne 18. 10. 2015 vyplývá, že „šetřením bylo zjištěno, že rozhodnutí Magistrátu města Brna, č. j. ODSČ-43709/14-16, bylo prostřednictvím České pošty s.p. dne 1. 4. 2015 vloženo do schránky na adrese č., PSČ: Kolonka prohlášení příjemce zásilky na doručence je prázdná. Ze zaslané kopie předmětného rozhodnutí bylo zjištěno, že řidič převzal osobně kopii výše uvedeného rozhodnutí o uložení zákazu řízení dne 1. 10. 2015, tedy 2 dny po silniční kontrole policejní hlídky. Nebylo zjištěno, že by se řidič D. O. seznámil s pravomocným rozhodnutím Magistrátu města Brna jiným prokazatelným způsobem.“
12. Podle napadeného rozhodnutí žalovaného žalobce v nyní posuzované věci naplnil svým jednáním subjektivní stránku skutkové podstaty obou přestupků, a to zaviněním z nevědomé nedbalosti. Takový závěr žalobce považuje za nesprávný a nezákonný, neboť

odmítá, že by jednáním naplnil tuto subjektivní stránku. V této souvislosti žalobce poukázal na potřebu dodržování základních zásad činnosti správního orgánu, a tedy i zásady obsažené v § 2 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dle těchto zásad musí správní orgán šetřit oprávněné zájmy osob, přičemž musí dbát na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, a aby odpovídalo okolnostem daného případu.

13. Jelikož žalovaný v posuzované věci nezrušil nezákonné prvostupňové správní rozhodnutí, došlo ke zkrácení práv žalobce, neboť byl sankcionován v souvislosti s rozhodnutím Magistrátu města ze dne 16. 3. 2015, které mu nebylo řádně doručeno, a neměl tedy možnost se s ním seznámit.
14. Žalobce je osobou částečně invalidní (invalidita II. stupně), má značně ztíženou možnost uplatnění na pracovním trhu a vzniklá situace jej silně ohrožuje v možnostech získání živobytí a zachování finanční nezávislosti. Žalobce potřebuje vozidlo i k nezbytným návštěvám lékařů, které jsou potřebné s ohledem na jeho zdravotní stav.
15. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby obě správní rozhodnutí zrušil. Nebude-li možné rozhodnutí zrušit, pak soudu navrhl, aby upustil od uloženého trestu (uložené pokuty ve výši 25.000 Kč a zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 18 měsíců) pro jeho zjevně nepřiměřenou výši; nebude-li upuštění od potrestání možné, pak aby soud uložené sankce přiměřeně snížil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

16. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí pro její nedůvodnost a nároky uplatněné v žalobě neuznává. Naopak napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Oba správní orgány postupovaly při svém rozhodování zcela v souladu s platnou právní úpravou pro řízení o přestupcích. Žalobce uplatnil v žalobě totožné skutečnosti, které uplatňoval již v odvolacím řízení, a se kterými se již žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně vypořádal. Pro stručnost proto na odůvodnění napadeného rozhodnutí dále odkázal.
17. Ke způsobu doručení původního rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 16. 3. 2015 se již žalovaný vyjadřoval na str. 4 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud žalobce namítal, že rozhodnutí osobně nepřevzal, pak tato skutečnost nemá vliv na účinky fikce doručení původního rozhodnutí. Žalobce namítal, že se s původním rozhodnutím Magistrátu města Brna seznámil až dne 1. 10. 2015 (k tomu dále cituje Oznámení přestupku Policie ČR), avšak neseznámení se s obsahem původního rozhodnutí nemělo vliv na skutečnost, že původní rozhodnutí bylo doručeno fikcí a od tohoto okamžiku nabylo právní moci včetně toho, že žalobce pozbyl řidičské oprávnění. Hodnocení policistů uvedené v Oznámení přestupku Policie ČR o tom, zda se žalobce prokazatelně seznámil s původním rozhodnutím, bylo uvedeno pouze ve vztahu k právní kvalifikaci jednání žalobce, a to zda jednáním nebyl spáchán trestný čin. V případě žalobce platilo, že se s původním rozhodnutím prokazatelně neseznámil, neboť v případě opaku by byl podezřelý ze spáchání trestného činu dle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku (maření výkonu úředního rozhodnutí). Jelikož policisté nezjistili, že by se žalobce s původním

rozhodnutím prokazatelně seznámil, oznámili předmětné jednání žalobce jen jako přestupek.

18. Ohledně naplnění subjektivní stránky přestupku žalovaný odkázal na str. 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde bylo hodnoceno zavinění přestupku a citován případný rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2012, č. j. 1 As 150/2012-33.
19. K uloženým sankcím se žalovaný vyjadřoval na str. 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Námitkou „likvidačního charakteru“ sankcí při správním trestání se již zabýval i Ústavní soud v nálezu ze dne 25. 10. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 14/09. Ústavní soud v nálezu mj. uvedl, že uložení sankcí není obecně způsobilé (ve standardních případech) způsobit „likvidační“ následky, tj. ohrozit existenci či důstojnost člověka. Je samozřejmé, že uložení sankce je pro pachatele nepřijemné a úporné, avšak takový účinek je přirozenou a dokonce žádoucí vlastností jakékoliv sankce – pokud by tomu tak nebylo, vytratil by se generálně preventivní smysl sankcí.
20. Jelikož napadené rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného skutkového stavu, pro rozhodnutí byly shromážděny dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen a žalobce nebyl vydaným rozhodnutím zkrácen na svých právech, žalovaný soudu navrhl, aby podanou žalobu zamítl pro její nedůvodnost.

IV. Jednání před krajským soudem dne 28. 3. 2019

21. Nařízeného jednání se zúčastnil žalobce i jeho právní zástupkyně, kteří souhlasili s projednáním věci s tím, že jim postačovala lhůta pro přípravu na jednání.
22. Zástupce žalovaného (zaměstnanec) písemně předem omluvil svoji nepřítomnost u nařízeného jednání z důvodu účasti na plánovaném školení. Současně vyslovil souhlas s projednáním věci bez své účasti s tím, že odkázal na své dosavadní stanovisko k věci a nepožadoval náhradu nákladů řízení.
23. Po provedení stručné rekapitulace dosavadního soudního řízení a přezkoumávaného správního řízení, přistoupil soud k provedení žalobcem navrhovaných důkazů (žalovaný nečinil žádné důkazní návrhy). Při jednání byly provedeny listinné důkazy – potvrzení České správy sociálního zabezpečení ze dne 23. 6. 2016 o invaliditě žalobce a pobírání invalidního důchodu pro invaliditu II. stupně (5.978 Kč měsíčně), dále pracovní smlouva ze dne 19. 2. 2019 uzavřená mezi žalobcem a zaměstnavatelem WM Autodíly spol. s r.o., Informování zaměstnance o obsahu pracovního poměru ze dne 19. 2. 2019 a mzdový výměr ze dne 19. 2. 2019 pro žalobce coby zaměstnance společnosti WM Autodíly spol. s r.o. Z uvedených listinných podkladů byla zjištěna jednak invalidita žalobce II. stupně a dále nové zaměstnání žalobce u společnosti WM Autodíly spol. s r.o. od 19. 2. 2019 jako „specialisty zákaznického servisu“ se sjednaným pracovištěm v Brně, Masná 492/104 a základní výměrou hrubé mzdy 23.000 Kč měsíčně.
24. Jako důkaz nebyly prováděny listiny obsažené v předloženém správním spise (rozhodnutí žalovaného, prvostupňové správní rozhodnutí, odvolání, oznámení o přestupku Policie ČR ze dne 18. 10. 2015), neboť správním spise se dle recentní judikatury správních soudů důkaz neprovádí. Vzhledem k obsahu provedeného účastnického výslechu žalobce (viz

výklad dále) byly soudem zamítnuty pro nadbytečnost další listiny žalobcem k důkazu navrhované, u nichž uvedl, že by je v řádu několika dnů dohledal či obstaral (aktuální potvrzení ČSSZ, aktuální zpráva praktického lékaře MUDr. Zukala a původní rozhodnutí OSSZ Blansko o přiznání invalidního důchodu).

25. V rámci účastnického výsledku žalobce po poučení soudu sdělil, že je trvale invalidní, invalidita II. stupně mu byla přiznána před mnoha lety s trvalou platností. Prodělal dětskou mozkovou obrnu, má kratší dolní končetinu, špatně chodí, trpí bolestmi kloubů dolních končetin, především bolestmi kolen. Z tohoto důvodu je zásadní, aby byl žalobce co nejdříve mobilní. Žalobce dále uvedl, že změnil zaměstnání, dříve byl řidičem z povolání (asi do prosince 2018). Byl řidičem kamionu a převážně byl na cestách, domů na adresuč se vracel pouze na víkendy. Proto také v předchozím přestupkovém řízení, ukončeném rozhodnutím Magistrátu města Brna ze dne 16. 3. 2015, žádal o doručování na adresu č., tedy k jeho rodičům, kteří by ho o doručované poště informovali. K tomu nedošlo a zřejmě mu bylo nadále doručováno na adresu trvalého bydliště č., přičemž se o rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 16. 3. 2015 nedozvěděl, stejně jako o uloženém zákazu řízení motorových vozidel v tomto rozhodnutí. Protože o rozhodnutí nevěděl, nepodával ani proti němu opravný prostředek. Rozhodnutím Magistrátu města Brna ze dne 16. 3. 2015 byl uznán vinným ze spáchání přestupku, který spočíval v překročení rychlosti v obci (50 km/hod.) na území Brno-Řečkovice při výjezdu z Brna o 40 km/hod., přičemž za přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 10.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 9 měsíců. Dále žalobce uvedl, že nyní již nepracuje jako řidič z povolání, nýbrž má sedavé zaměstnání. Ze zdravotních důvodů již nemohl takto cestovat. Od 19. 2. 2019 je zaměstnán u společnosti WM Autodíly spol. s r.o. jako specialista zákaznického servisu s pracovištěm v Potřebu vozidla zdůvodnil především svým zdravotním postižením a trvalou invaliditou, protože špatně chodí a vozidlo by mu mohlo ulehčit, především při cestách k lékaři a dopravě do zaměstnání z do na ulici Snaží se dodržovat právní předpisy, a to především co do stanovené rychlosti jízdy při řízení vozidla. Napadeným rozhodnutím žalovaného (včetně prvostupňového správního rozhodnutí) mu byl vzhledem k okolnostem případu uložen zcela nepřiměřený trest, spočívající ve vysoké pokutě 25.000 Kč a zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 18 měsíců. I přes nepřiměřeně tvrdou pokutu, žalobce považuje vůči němu za likvidační hlavně dlouhou dobu zákazu činnosti – zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 18 měsíců, a to především pro jeho zdravotní postižení. Proto soudu navrhoval, aby bylo upuštěno od uložené sankce nebo aby došlo k jejímu snížení. Vzhledem k příjmům z invalidního důchodu (kolem 6.000 Kč měsíčně) a příjmům ze současného zaměstnání (kolem 20.000 Kč měsíčně) by snad byl nějak schopen takto tvrdou pokutu uhradit, avšak délka zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 18 měsíců pro něj představuje opravdu nepřiměřeně tvrdou a likvidační sankci.

V. Posouzení věci krajským soudem

26. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), a shledal, že **žaloba je částečně důvodná.**

27. Před vypořádáním uplatněných žalobních námitek soud uvádí, že žalobce v žalobě uplatnil totožné námitky, které již uplatnil ve svém odvolání, a kterými se žalovaný v odvolacím řízení zabýval. Z předloženého správního spisu soud také ověřil, že skutkové závěry ohledně spáchání přestupků byly zjištěny tak, jak jsou popsány v čl. I tohoto rozsudku a tyto mají jednoznačnou oporu ve spisovém materiálu. Pro stručnost je soud na tomto místě již nebude opakovat a odkazuje na čl. I tohoto rozsudku. Ostatně do zjištěného skutkového stavu žalobce nesměřoval své námitky uplatněné v žalobě, pouze namítal, že byl sankcionován v souvislosti s předchozím rozhodnutím Magistrátu města Brna ze dne 16. 3. 2015, které mu však nebylo řádně doručeno a neměl možnost se s ním seznámit. Dále brojil proti nepřiměřeně tvrdé sankci, tedy ve zjevně nepřiměřené výši, která mu byla nyní napadeným rozhodnutím uložena. Pro případ, že by soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí, navrhoval soudu, aby upustil od uloženého trestu nebo jej snížil. V další části odůvodnění tohoto rozsudku tak soud vypořádá uplatněné žalobní námitky.
28. V žalobě, obdobně jako v odvolání ve správním řízení, žalobce především namítal, že uložený postih, spočívající ve vysoké pokutě (25.000 Kč) a v zákazu řízení všech motorových vozidel po delší dobu (18 měsíců), je neúměrně přísný, a to i vzhledem k okolnostem, za jakých mu bylo doručováno předchozí rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 16. 3. 2015 o přestupku, když se o něm nemohl dozvědět až do projednání nyní přezkoumávaných přestupků. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce ničeho nenamítá proti zjištěným skutkovým okolnostem vztahujícím se k nyní projednávaným přestupkům, včetně naplnění skutkových podstat. Brojí pouze proti nepřiměřenosti uložené sankce za nyní projednávané přestupky, a to v souvislosti s dříve projednávaným přestupkem, o němž rozhodl Magistrát města Brna dne 16. 3. 2015 tak, že žalobce pozbyl řidičské oprávnění dnem 15. 4. 2015 (nabytí právní moci rozhodnutí), avšak žalobce se o rozhodnutí nedozvěděl. Takto uplatněné žalobní námitky vymezily i rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí správním soudem.
29. I přes shora vymezený rozsah soudního přezkumu krajský soud ověřil, že napadené rozhodnutí žalovaného (včetně prvostupňového správního rozhodnutí) splňuje obsahové náležitosti ve smyslu § 68 správního řádu a je v souladu s právními předpisy. Správní orgány shromáždily dostatečné podklady, na základě nichž zjistily skutkový stav případu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v souladu se zásadou materiální pravdy uvedené v § 3 správního řádu. Z podkladů rozhodnutí založených ve správním spise vyplývá, že v řízení o přestupku bylo bez důvodných pochybností zjištěno, že se žalobce přestupků mu kladených za vinu dopustil. Ostatně žalobce proti tomu jakkoliv v žalobě nebrojil. Zjištění správních orgánů tak mají oporu ve shromážděných podkladech rozhodnutí, jenž tvoří obsah správního spisu.
30. Řízení o přestupcích bylo zahájeno doručením oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání (dne 23. 11. 2015). Žalobce byl současně poučen o svých procesních právech a povinnostech. Žalobce se dostavil na předvolání k ústnímu jednání, kde mu bylo nejen sděleno obvinění z přestupků, ale byl také náležitě poučen o svých procesních právech a povinnostech, dále byl seznámen se spisovou dokumentací a bylo mu umožněno, aby se ke skutkům vyjádřil. Před vydáním prvostupňového rozhodnutí bylo

žalobci opět umožněno, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřil. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž žalobce podal odvolání.

31. Správní orgány ve věci postupovaly v souladu s § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jejich postupu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. V souladu s § 50 odst. 3 správního řádu dostatečně objasnily všechny okolnosti, které byly rozhodné pro posouzení, zda ke stíhaným skutkům došlo, zda to jsou přestupky, jak konkrétně jsou závažné a jaká za ně náleží sankce. Jak již bylo výše uvedeno, zjištění stavu věci má oporu v podkladech rozhodnutí, podklady byly logicky zhodnoceny v souladu se zásadou volného uvážení. Po provedeném hodnocení byl ze zajištěných podkladů učiněn zcela logický závěr, že žalobce je pachatelem přestupků, spočívajících jednak v řízení motorového vozidla v době, kdy žalobce nebyl držitelem příslušného řidičského oprávnění, a jednak v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/hod. Získanými důkazy, založenými ve správním spise, bylo prokázáno, že žalobce tyto oznámené přestupky spáchal.
32. Podle § 51 odst. 1 správního řádu lze užít k provedení důkazů všech důkazních prostředků (návrhy a důkazy účastníků řízení, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů apod.), které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy (např. listiny, ohledání, svědecká výpověď a znalecký posudek). Ve smyslu § 50 odst. 4 správního řádu pak správní orgán hodnotí uvedené podklady (důkazy) podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci řízení.
33. Pokud jde o přestupek spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/hod., pak spáchání tohoto přestupku prokazoval výsledek měření policejní hlídkou zachycený na fotografii pořízené při měření rychlosti a dále údaje poskytnuté policisty, zaznamenané v záznamu, který zpracovali. Žalobce překročil v obci nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou v obci na 50 km/hod., když mu byla naměřena rychlost jízdy 62 km/hod. (po započtení odchylky měření ± 3 km/hod.), čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 12 km/hod. Ze zajištěných podkladů založených ve správním spise jednoznačně vyplynula osoba řidiče – žalobce, který byl ztotožněn pomocí občanského průkazu a řidičského průkazu, a také místo měření a výsledek měření, když tyto okolnosti nebyly v řízení nijak sporné a žalobce je nerozporoval. Skutková zjištění vážící se k tomuto přestupku mají oporu v podkladech a nejsou v rozporu s právními předpisy.
34. Ve vztahu k druhému přísněji sankcionovanému přestupku, spočívajícím v řízení motorového vozidla žalobcem, aniž by byl držitelem řidičského oprávnění, je třeba konstatovat, že žalobce pozbyl řidičské oprávnění na základě rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 16. 3. 2015, č. j. ODSČ-43709/GRU/PŘ, konkrétně nabytím právní moci tohoto rozhodnutí, tedy dnem 15. 4. 2015. Tímto rozhodnutím byla totiž žalobci uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 9 měsíců od právní moci rozhodnutí, tedy od 15. 4. 2015 do 15. 1. 2016. K uvedenému rozhodnutí soud upřesňuje, že rozhodnutím Magistrátu města Brna ze dne 16. 3. 2015 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku spáchaného dne 26. 9. 2014 ve 12:48 hod., když řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Š. O. v na ulici a

překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/hod. o 42 km/hod. (naměřena rychlost 92 km/hod.), a žalobce současně u sebe neměl potřebné doklady, konkrétně řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla. Tím se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 a písm. k) silničního zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 7.500 Kč a zákaz činnosti spočívající v řízení všech motorových vozidel na dobu 9 měsíců.

35. Žalobce proti poslední citovanému rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 16. 3. 2015 brojil tím, že si nebyl vědom tohoto rozhodnutí ani uložené sankce – zákazu řízení všech motorových vozidel od 15. 4. 2015 do 15. 1. 2016, neboť mu toto rozhodnutí nebylo řádně doručeno. Krajský soud k tomu ze správního spisu zjistil, že správní orgány ověřovaly doručení tohoto rozhodnutí, přičemž bylo zjištěno, že rozhodnutí bylo žalobci doručeno fikcí dne 30. 3. 2015 na adresu jeho trvalého pobytu Pokus o doručení zásilky byl proveden dne 18. 3. 2015, avšak žalobce nebyl v místě doručování zastížen, protože byl vyzván k vyzvednutí si zásilky na poště a byla mu za tímto účelem na uvedené adrese zanechána výzva k vyzvednutí si zásilky, včetně poučení o následcích nevyzvednutí si zásilky. Z kopie doručení vyplývá, že zásilka byla na poště připravena k vyzvednutí ode dne 18. 3. 2015. Jelikož si žalobce v úložní době 10 dnů zásilku nevyzvedl, byla mu zásilka vložena dne 1. 4. 2015 do poštovní schránky. Po uplynutí odvolací lhůty pak předmětné rozhodnutí nabylo právní moci, a to dne 15. 4. 2015.
36. Skutečnost, že žalobce byl řidičem vozidla, které hlídka policie zastavila, je nesporná a ani žalobce proti tomu ničeho nenamítal. Pozbytí řidičského oprávnění dnem 15. 4. 2015 bylo prokázáno listinným důkazem – rozhodnutím Magistrátu města Brna ze dne 16. 3. 2015, včetně kopie doručení, a dále výpisem z evidenční karty řidiče ke dni 2. 10. 2015. Uvedenými listinnými podklady bylo prokázáno, že se žalobce dopustil nyní přezkoumávaných přestupků při řízení osobního vozidla, aniž by byl držitelem řidičského oprávnění. Žalobce sice rozporoval samotné doručení rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 16. 3. 2015, avšak v uvedeném případě byly zákonné podmínky pro doručení fikcí tohoto rozhodnutí zjevně dodrženy. Soud v této souvislosti může přisvědčit i odkazům žalovaného na judikaturu správních soudů, a to konkrétně na rozhodnutí NSS ze dne 23. 10. 2012, č. j. 1 As 150/2012-33, a ze dne 7. 8. 2008, č. j. 1 As 56/2008-66.
37. V prvním z výše citovaných rozsudků NSS dovedl zavinění u přestupků spočívajících v řízení motorového vozidla řidičem bez řidičského oprávnění (poznámka soudu: jen s tím rozdílem, že v dané věci šlo o doručení oznámení o dosažení 12 bodů), když tomuto oznámení nepředchází žádné jiné úkony ze strany správního orgánu. Na rozdíl od takového řízení je v přestupkovém řízení účastník řízení ve větší míře angažován, např. před vydáním rozhodnutí je minimálně spraven o zahájení řízení o přestupku a je předvolán k obligatornímu ústnímu projednání přestupku. Naplnění subjektivní stránky přestupku, tedy zavinění, je v případě řízení vozidla po pozbytí řidičského oprávnění na základě doručení rozhodnutí fikcí zcela nesporné.
38. Podle druhého z citovaných rozhodnutí NSS musí být pro naplnění zavinění přestupku formou nevědomé nedbalosti naplněny současně dva znaky. Prvním je to, že pachatel přestupku nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Druhým znakem je pak skutečnost, že pachatel o tomto vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Naplnění druhého znaku nevědomé

nedbalosti vychází z možné znalosti, která se zkoumá na základě objektivních okolností spojených se skutkem a subjektivními dispozicemi pachatele. Odpovědnost za přestupky z důvodu nevědomé nedbalosti se zakládá na možnosti předvídat způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem. Kritériem nedbalosti je zachování potřebné míry opatrnosti pachatelem. Zpravidla se vychází z obecně uznávaných zásad rozumného člověka, kdy postačí dodržet stanovenou nebo ve společnosti uznávanou míru potřebné opatrnosti. V posledně citovaném rozsudku se NSS ztotožnil se závěry krajského soudu v tom, že stěžovatelka tuto uznávanou míru potřebné opatrnosti nedodržela, neboť si neuspořádala své osobní poměry při doručování tak, aby se mohla seznámit se všemi zásilkami jí doručovanými. Pro závěr, že pachatel měl a mohl vědět o tom, že řídí bez řidičského průkazu, je nutné mít na jisto postaveno, že pachateli bylo rozhodnutí ukládající tuto sankci řádně doručeno. Právě skutečnost, že se vlivem své nedostatečné opatrnosti s tímto rozhodnutím nemohl fakticky seznámit, ačkoliv by při zachování obecně uznávané míry opatrnosti měl, může vést k závěru o nevědomé nedbalosti při spáchání přestupku. Na tom nemůže nic změnit ani to, že po doručení fikcí doručil správní orgán totéž rozhodnutí stěžovatelce na její žádost znovu. Takovéto doručení již nemá právní účinky doručení, nýbrž je výrazem dobré správy ve smyslu § 4 odst. 1 správního řádu.

39. V případě nyní přezkoumávaných přestupků žalobce postačuje z hlediska naplnění skutkových podstat v souladu s § 3 a § 4 odst. 1 přestupkového zákona zavinění z nevědomé nedbalosti. Povinností žalobce coby účastníka provozu na pozemních komunikacích bylo, řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravených silničním zákonem. Žalobce jako řidič a držitel řidičského oprávnění, k jehož udělení bylo nutné splňovat mj. také odborné předpoklady, tj. znát příslušné právní předpisy upravující provoz na pozemních komunikacích, minimálně měl a mohl vědět, že svým jednáním jedná v rozporu s právními předpisy. Žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 silničního zákona. V případě obou přestupků bylo posouzeno zavinění žalobce jako nedbalostní, s čímž se krajský soud ztotožnil. Jednáním žalobce byl rovněž naplněn materiální prvek přestupků, neboť protiprávní jednání žalobce ohrožovalo zájem společnosti na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.
40. Jelikož se žalobce dopustil svým jednáním více přestupků, které byly projednány ve společném řízení, byla mu ve smyslu § 12 odst. 2 zákona o přestupcích uložena sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji postižitelný. Prísněji postižitelným v případě žalobce byl přestupek podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 silničního zákona, kterého se žalobce dopustil tím, že řídil motorové vozidlo v rozporu s § 3 odst. 3 písm. a) silničního zákona, aniž by byl držitelem příslušného řidičského oprávnění. Za tento přestupek se uloží pokuta podle § 125c odst. 5 písm. a) silničního zákona v zákonném rozpětí od 25.000 Kč do 50.000 Kč a rovněž se uloží zákaz činnosti spočívající v řízení všech motorových vozidel podle § 125c odst. 6 písm. a) silničního zákona v rozpětí od 1 roku do 2 let. Podle těchto přísnějších ustanovení byla tedy žalobci uložena pokuta ve výši 25.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v řízení všech motorových vozidel v délce 18 měsíců. Obě uložené sankce odpovídaly stanovenému zákonnému rozpětí.

41. Právě proti přílišné tvrdosti uložených sankcí brojil žalobce svojí žalobou (stejně námitky uváděl v odvolání). Žalovaný však tyto námitky nevyslyšel a potvrdil závěry prvostupňového správního orgánu. Při rozhodování o konkrétní sankci bylo postupováno podle § 11 a § 12 odst. 1 a 2 zákona o přestupcích. Jako polehčující okolnost byla shledána forma zavinění obou přestupků, a to nedbalost žalobce, a dále následek jeho jednání, neboť přestupky se obešly bez škodlivého následku, když zájem chráněný zákonem byl pouze ohrožen a nikoliv porušen. Naopak jako přitěžující okolnost hodnotil prvostupňový správní orgán (žalovaný potvrdil), že se žalobce dopustil dvou přestupků v jednočinném souběhu. K tíži žalobce byly hodnoceny i další okolnosti, a sice že přestupky byly spáchány na pozemní komunikaci II. třídy vedoucí zastavěnou částí obce v 10:53 hod., tedy v takové době a na takovém místě, kde míra ohrožení ostatních účastníků provozu je vyšší. Vedle místa a času přestupku byla k tíži žalobce hodnocena rovněž jeho řidičská minulost, a sice skutečnost, že má v evidenční kartě řidiče za poslední 3 roky celkem 6 záznamů za dopravní přestupky. Prvostupňový správní orgán k uvedenému hodnocení ve svém rozhodnutí ještě doplnil (žalovaný uvedené závěry potvrdil), že přitěžující okolnosti byly zohledněny pouze při ukládání sankce zákazu činnosti, zatímco při volbě výše pokuty byla zohledněna sociální situace žalobce, jakožto osoby bez zaměstnání a v částečném invalidním důchodu. Z výše provedeného hodnocení správní orgány uzavřely, že stupni společenské nebezpečnosti obou přestupků spáchaných žalobcem odpovídá výše pokuty 25.000 Kč, uložené při samé spodní hranici zákonného rozpětí, a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 18 měsíců, uložená v polovině zákonného rozpětí této sankce.
42. Výše uvedené závěry správních orgánů ohledně uložených sankcí za přestupky krajský soud přezkoumal na podkladě uplatněného žalobního bodu a dospěl k závěru, že sankce byla uložena žalobci v nepřiměřené výši.
43. Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. může soud, rozhoduje-li o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, neshledá-li důvody pro zrušení rozhodnutí, avšak zjistí, že trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoliv zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
44. V této souvislosti žalobce opět namítal, že osobně nepřevzal rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 16. 3. 2015, jímž mu měl být uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 9 měsíců. K tomu krajský soud uvádí, že tato skutečnost nemá vliv na účinky fikce doručení citovaného předchozího rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 16. 3. 2015. Jak sám žalobce uvedl, proti citovanému rozhodnutí nepodal žádný opravný prostředek a toto rozhodnutí je účinné a nadále v právní moci. Z takového rozhodnutí je tedy třeba vycházet. Pokud žalobce namítal, že se s uvedeným rozhodnutím seznámil až v souvislosti s nyní přezkoumávanými přestupky, tedy až dne 1. 10. 2015, pak takové seznámení skutečně nemá vliv na předchozí fikci doručení tohoto rozhodnutí a jeho nabytí právní moci, tedy i na datum, od kdy žalobce pozbyl řidičské oprávnění. Na druhou stranu je třeba skutečně vzít v potaz to, že se žalobce prokazatelně seznámil s uvedeným rozhodnutím až dne 1. 10. 2015, a že o existenci uloženého zákazu řízení všech motorových vozidel neměl v době spáchání nyní

přezkoumávaných přestupků povědomí. V opačném případě by totiž mohl být podezřelý ze spáchání trestného činu ve smyslu § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku (maření výkonu úředního rozhodnutí). Na druhou stranu, v případě předchozího přestupku (ukončeného rozhodnutím Magistrátu města Brna ze dne 16. 3. 2015) žalobce musel očekávat nějaké rozhodnutí a sankci, protože v souvislosti se spácháním přestupku dne 20. 6. 2014 - překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci, byl zastaven hlídkou Policie ČR, která současně zjistila, že žalobce řídil vozidlo bez potřebných dokladů (neměl u sebe řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla). Z předmětného rozhodnutí o předchozím přestupku ale také vyplývá, že žalobce se neúčastnil nařízeného ústního jednání, neboť předvolání k uvedenému jednání mu bylo doručeno fikcí. Vzhledem k tomu, že žalobce při kontrole hlídkou policie neměl u sebe žádné doklady totožnosti, policisté provedli jeho lustraci podle centrální evidence obyvatelstva, kde je i foto žalobce a touto lustrací byl žalobce jako řidič ztotožněn. Výsledné rozhodnutí bylo žalobci doručeno rovněž fikcí, stejně jako předvolání k ústnímu jednání, a to na adresu č. (dle kopie doručanky). Z uvedeného je zřejmé, že žalobce skutečně o obsahu citovaného rozhodnutí Magistrátu města Brna a uložené sankci neměl ponětí, ačkoliv mohl od data spáchání přestupku a zastavení policejní hlídkou dne 26. 9. 2014 předpokládat, že uvedený prohřešek bude mít právní důsledky. Žalobce k uvedenému ve své výpovědi sdělil, že pracoval jako řidič kamionu mimo území ČR a vracel se tehdy jen na víkendy domů. Proto žádal o doručování na adresu k rodičům č., což se v odkazované věci nestalo. Proto se o rozhodnutí a o uložené sankci nedozvěděl.

45. Ze správního spisu dokumentujícího nyní přezkoumávané přestupky soud mj. zjistil, že žalobci bylo nejprve doručováno Oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání ze dne 20. 11. 2015 na adresu č., kde se však žalobci toto oznámení nepodařilo doručit (podle oznámení poštovního doručovatele zde nemá adresát domovní schránku). Totéž oznámení bylo však doručováno i na adresu č., kde si obratem žalobce zásilku dne 23. 11. 2015 převzal. Je tedy zřejmé, že doručování na špatnou adresu mohlo být v předchozí věci zásadním problémem.
46. Vzhledem k tomu, že v nyní posuzované věci byly splněny podmínky uvedené v § 78 odst. 2 s.ř.s. pro moderaci sankce uložené správními orgány, krajský soud tak učinil, a to nejen s ohledem na výše uvedené okolnosti. Žalobce uvedený postup jednak navrhl v žalobě (pro případ nezrušení správního rozhodnutí) a jednak má soud za to, že trest byl žalobci částečně uložen ve zjevně nepřiměřené výši, přitom však nebylo možné od něj upustit, nýbrž jej bylo možno pouze snížit v mezích zákonem dovolených. Soud tak především učinil na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán a vlastním dokazováním spíše některé skutečnosti ověřil, než že by skutkový stav v zásadních směrech doplnil. Soud musel také vycházet z § 125c odst. 9 silničního zákona (ve znění platném pro projednávanou věc), podle něhož nelze upustit od uložení sankce v případě sankcí uvedených za přestupky podle § 125c odst. 5 až 8 [s výjimkou odst. 7 písm. a) silničního zákona], což se týká právě nyní projednávaných přestupků žalobce.
47. Závažnost nyní přezkoumávaných přestupků je již vyjádřena v sankcích, které za ně bylo možno uložit, tedy v případě přísněji postižitelného přestupku jde o pokutu v zákonném rozpětí od 25.000 Kč do 50.000 Kč a o zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce od 1 roku do 2 let. K rozhodným okolnostem pro uložení

sankce soud doplnil při jednání dokazování, a to především účastnickým výsledkem žalobce a dále listinnými důkazy (k zjištění z těchto důkazů - viz kapitola IV. tohoto rozsudku). Dokazováním při soudním jednání soud zjistil, že žalobce je trvale invalidní pro invaliditu II. stupně, pobírá tedy invalidní důchod, a současně je od 19. 2. 2019 zaměstnán na základě pracovní smlouvy u společnosti WM Autodíly, spol. s r.o. jako specialista zákaznického servisu s místem výkonu práce na pracovišti v Vzhledem k aktuálním příjmům žalobce z invalidního důchodu a ze zaměstnání, krajský soud ponechal uloženou pokutu ve stejné výši 25.000 Kč tak, jak to učinil správní orgán. Žalobce také ve své účastnické výpovědi uvedl, že pokutu v této, byť velmi vysoké výši, bude schopen uhradit. Soud musel přihlídnout také k tomu, že pokuta ve výši 25.000 Kč byla uložena na samé spodní hranici zákonného rozpětí, když žalobci hrozila pokuta až 50.000 Kč. Pokud prvostupňový správní orgán k uložené pokutě uvedl, že zde byla především zohledněna sociální situace žalobce, jakožto osoby v částečném invalidním důchodu (tč. bez zaměstnání) a dále to, že z hlediska zavinění šlo pouze o nedbalost, a že se přestupky obešly bez škodlivého následku, když zájem chráněný byl pouze ohrožen a nikoliv porušen, pak soud musel takovému hodnocení přisvědčit. Ačkoliv nyní došlo ke zlepšení situace u žalobce v tom směru, že je již zaměstnán, avšak není zatím zřejmé, zda půjde o trvalé zaměstnání, neboť pracovní poměr podle předložené pracovní smlouvy byl sjednán na dobu určitou 6 měsíců se současnou tříměsíční zkušební dobou. Vedle toho je žalobce trvale invalidní, což je zjevné i při běžné chůzi, a toho zcela jistě limituje v získání jakéhokoliv zaměstnání a prostředků pro obživu.

48. Naopak s hodnocením druhé sankce – zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel, která musí být rovněž uložena za přísněji postižitelný přestupek, se krajský soud neztotožnil. Také zde bylo třeba hodnotit polehčující okolnosti spočívající v tom, že u žalobce bylo shledáno zavinění pouze z nedbalosti, a že se přestupky obešly bez škodlivého následku, když zájem chráněný zákonem byl pouze ohrožen a nikoliv porušen. I zde však měla být zohledněna sociální situace žalobce a především zdravotní problémy, které potvrzuje trvale přiznaná invalidita II. stupně. K tomu však správní orgány nepřistoupily. Žalobce v dětství prodělal dětskou mozkovou obrnu a od mládí trpí zdravotními problémy, především na dolních končetinách, pro které se hůře pohybuje. Proto mu může doprava vlastním automobilem v mnohém život ulehčit, např. za účelem nákupů, návštěv lékaře a případně dopravy do zaměstnání. Uvedené okolnosti však správní orgán dostatečně nezjistil a nevyhodnotil. Toto proto doplnil soud při nařízeném jednání (viz výklad shora). Na druhou stranu lze přisvědčit přitěžujícím okolnostem, a to spáchání dvou přestupků v jednočinném souběhu, spáchání přestupku v zastavěné části obce v čase 10:53 hod., kdy míra ohrožení dalších účastníků provozu byla vyšší. Soud má však za to, že tyto přitěžující okolnosti lze postavit na roveň dříve vyjmenovaným okolnostem polehčujícím, když dostatečným potrestáním žalobce vedle uložené pokuty bude sankce zákazu řízení všech motorových vozidel pouze v délce 12 měsíců, tedy na samé spodní hranici zákonného rozpětí. I tak jde o navýšení předchozí sankce zákazu činnosti - zákazu řízení všech motorových vozidel uložené rozhodnutím Magistrátu města Brna ze dne 16. 3. 2015 (o němž se žalobce dozvěděl až v souvislosti s nyní projednávanými přestupky) o 3 měsíce (uložen zákaz řízení v délce 9 měsíců). Sankce zákazu řízení vozidel v délce trvání 12 měsíců je podle krajského soudu přiměřená zjištěným poměrům žalobce a okolnostem spáchání přestupků a také bude plně postačovat k potrestání a nápravě žalobce. Soud má za to, že k potrestání a nápravě žalobce zcela postačuje uložení obou sankcí (pokuty a zákazu

řízení) při samé dolní hranici zákonného rozpětí, když v dolních sazbách obou sankcí je již dostatečně reflektována závažnost spáchaných přestupků (za oba přestupky byly ukládány sankce podle přísněji postižitelného přestupku).

49. Jak vyplývá ze správního spisu, invalidita žalobce nebyla sporná ani v řízení před správním orgánem, v řízení před soudem bylo předloženo potvrzení ČSSZ ze dne 23. 6. 2016, jenž potvrzovalo invaliditu žalobce II. stupně a pobírání invalidního důchodu ve výši 5.978 Kč měsíčně. Obtíže žalobce při chůzi byly zjevné již při vstupu do jednací síně. Za těchto okolností nebylo již nutné předkládat aktuální zprávu ošetřujícího lékaře o zdravotním stavu žalobce (žalobce kromě trvalé invalidity nenamítl jiné zdravotní potíže) nebo původní potvrzení o přiznání invalidního důchodu. Soud proto při jednání tyto návrhy důkazů zamítl pro jejich nadbytečnost.
50. Pokud jde o hodnocení záznamů za dopravní přestupky v evidenční kartě řidiče za poslední tři roky jako přitěžující okolnosti, tak jak to učinil prvostupňový správní orgán, pak takové hodnocení nelze připustit. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí toto hodnocení řidičské minulosti žalobce bez výhrady potvrdil. Podle krajského soudu by však při hodnocení okolností rozhodných pro výměru sankce neměl správní orgán brát v úvahu záznamy v kartě řidiče starší jednoho roku. V takovém případě by totiž šlo o 2 záznamy v kartě řidiče žalobce, a to ze dne 23. 1. 2015 (přestupek spočívající v nevěnování se řízení a řízení vozidla bez příslušných dokladů) a ze dne 26. 9. 2014 (překročení rychlosti v obci o 42 km/hod. a řízení vozidla bez příslušných dokladů). Za první z citovaných záznamů byla žalobci uložena pokuta v příkazním řízení ve výši 1.600 Kč a za druhý ze záznamů byla žalobci uložena po projednání ve správním řízení pokuta ve výši 7.500 Kč a zákaz činnosti spočívající v řízení motorových vozidel po dobu 9 měsíců. Posledně citovaný záznam přestupku úzce souvisí s nyní přezkoumávanými přestupky (viz výklad výše). Pokud prvostupňový správní orgán uvedl, že žalobce má v evidenční kartě řidiče za poslední tři roky celkem 6 záznamů za dopravní přestupky, pak šlo mimo dva již výše citované o přestupky spočívající v nepřipoutání se za jízdy bezpečnostními pásy (3x), čímž podle názoru krajského soudu ohrožuje žalobce pouze sebe a nikoliv ostatní účastníky silničního provozu (záznam ze dne 24. 6. 2013, 23. 6. 2013 a 8. 5. 2013) a šestým záznamem přestupku ze dne 4. 3. 2013 bylo nedodržení technických podmínek vozidla. Za poslední rok před spácháním nyní projednávaných přestupků měl tedy žalobce pouze 2 záznamy v evidenční kartě řidiče, a to ze dne 23. 1. 2015 a ze dne 26. 9. 2014. Přitom posledně uvedený z obou záznamů úzce souvisí s nyní přezkoumávanými přestupky a týká se mj. sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 9 měsíců od 15. 4. 2015 do 15. 12. 2016. Tedy jde o období, kdy žalobce z neznalosti citovaného rozhodnutí řídil vozidlo a dopustil se nyní přezkoumávaných přestupků, konkrétně přestupku přísněji postižitelného (podle něhož je uložena sankce), podle něhož řídil, aniž by byl držitelem řidičského oprávnění. Za toto však nemůže být penalizován 2x, tedy jednak naplňovat skutkovou podstatu v § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 silničního zákona, a jednak přitěžovat např. v podobě okolnosti, že za přestupek má již záznam v evidenční kartě řidiče. I z těchto důvodů soud přistoupil k navrhované moderaci uložené sankce tak, aby především zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel nebyl žalobci uložen v nepřiměřené délce. V posuzované věci tak výměra uložených sankcí nyní odpovídá rozhodným okolnostem spáchaných přestupků a je

v souladu s právními předpisy. Sankce uložené na spodní hranici zákonného rozpětí splní preventivní i represivní funkci postihu.

VI. Závěr a náklady řízení

51. S ohledem na výše provedený výklad dospěl soud k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud shledal, že žalobce porušil ustanovení silničního zákona, nicméně nedostatečně zohlednil konkrétní okolnosti daného případu a kombinace uložených sankcí byla podle názoru soudu ze shora uvedených důvodů zjevně nepřiměřená.
52. Soud proto využil svého moderačního oprávnění vyplývajícího z § 78 odst. 2 s.ř.s., když pro uvedený postup byly splněny i ostatní procesní předpoklady, a uložený zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel snížil na dobu 12 měsíců.
53. Pokud jde o další žalobní námitky, ty soud neshledal důvodnými, a proto podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu ve zbytku zamítl.
54. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. Žalobce byl v řízení o žalobě úspěšný pouze částečně, a to ve své argumentaci, jež se nakonec projevila ve snížení uložené sankce. Ve zbytku argumentace úspěšný nebyl, neboť napadené rozhodnutí zrušeno nebylo; v té části je třeba shledat procesní úspěch žalovaného. Za této situace nelze jednoznačně určit, která ze stran tohoto řízení byla procesně úspěšnější a v jakém rozsahu, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o žalobě žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. března 2019

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. Z.